

Юрій Ліннік

ЛІННІК Юрій Володимирович – аспірант кафедри філософії Рівненського державного гуманітарного університету. Сфера наукових інтересів – філософія і релігія.

ПОСТАТЬ МИТРОПОЛИТА ВОЛОДИМИРА В СТАНОВЛЕННІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ

Стаття присвячена постаті митрополита Володимира (Сабодана). Автор статті аналізує його діяльність на посаді предстоятеля УПЦ МП, відносини з іншими православними церквами, владою і суспільством. У статті досліджується особистісні і управлінські якості Володимира. Оцінюючи епоху митрополита Володимира і його внесок в розбудову УПЦ МП, автор дослідження намагається спрогнозувати її майбутнє.

Ключові слова: Українська православна церква, митрополит Володимир, автокефалія, миротворець, пастир.

Метою статті є аналіз постаті митрополита Володимира (Сабодана) і його внеску у становлення УПЦ МП.

Кінець ХХ століття ознаменувався як значними політичними трансформаціями, пов'язаними з набуттям Україною незалежності, так і з визначальною подією в духовній сфері суспільства утворенням Української православної церкви.

Доля новоутвореної церкви залежала перш за все від її духовного лідера. Митрополит Володимир, в миру Віктор Маркіянович Сабодан, взяв на себе керівництво Українською православною церквою на зорі незалежності України, коли УПЦ була виокремлена як відносно самостійна структура в складі РПЦ (Російська православна церква). Він прибув до Києва, щоб очолити Українську православну церкву, хоча до цього перебував у сані митрополита Ростовського і Новочеркаського. Архієрейський собор, який проходив у Харкові 27 травня 1992 року більшістю голосів обрав митрополита Володимира предстоятелем УПЦ, митрополитом Київським і всієї України. Наступного дня Патріарх Алексій II благословив його на служіння на посаді предстоятеля Української православної церкви і надав титул «Блаженніший» [5].

Митрополиту Володимиру випало прийти до влади в Українській православній церкві у 1992 році, коли вона перебувала в стані хаосу, в час коли назрівали, а згодом і вирували релігійні конфлікти між православними Московського патріархату, філаретівцями та автокефалістами.

Політика Блаженнішого митрополита Володимира стабілізувала ситуацію в Українській православній церкві та суспільстві, котра була особливо напруженою після розділення православних, та уможливила впровадження поміркованого курсу поступової українізації церкви. По- батьківськи, примирюючи та об'єднуючи в лоні УПЦ полярно протилежних за поглядами, владику згуртував вірних і представників кліру навколо спільного завдання розбудови Української православної церкви.

Хоча критики дорікають митрополиту, що він «так і не зробив церкву українською» [3, с. 14], ці звинувачення носять характер суб'єктивних поглядів і поверхневих оцінок діяльності Володимира. Він зробив для української церкви все, що було в його силах добув широку автономію і сам став її гарантом, дав можливість українським ідеям прижитися і розвинутися в церкві, яка за задумом її московських кураторів, повинна була стати лише опорою «русского мира».

Незважаючи на важку хворобу, Блаженніший митрополит Володимир в останні роки ініціював роботу щодо пошуку шляхів воз'єднання православних та подальшого об'єднання православних церков в Україні, благословив впровадження української мови в богослужінні, започаткував нові напрямки і підходи щодо розвитку духовно – богословської освіти, підтримав проєвропейський політичний курс України, а також засудив російську агресію.

Митрополит Володимир позиціонував себе як свідомий етнічний українець, тому він органічно інтегрувався у тогочасний український громадсько – релігійний контекст. Але водночас його сприймали, і як такого, що на сто відсотків був перевірений у великоросійських епархіях, а тому цілковито підконтрольного очільникам Московського патріархату, та не здатного становити загрози для РПЦ в сенсі самодіяльності і некерованості.

Керувати проголошеною 1992 року Українською православною церквою не могли поставити етнічного росіянина, оскільки ця фігура не була б адекватно сприйнятою, особливо з огляду на активне відродження Української автокефальної церкви та національного життя в цілому. Владика ж Володимир ідентифікував себе не як зрусифікований малорос, а як українець, який у побуті та при кожній іншій нагоді розмовляв українською мовою, який ментально,

світоглядно себе ніколи не відділяв від українства та сприяв його проявам в церковному житті [4, с. 30]. Володимир відповідав потребі тогочасного моменту в Україні. І разом з тим, він користувався довірою Московської кафедри, тобто від нього не очікували якихось проявів радикалізму, на зразок прагнень до автокефалії, радикального націоналізму чи чогось подібного.

Українська позиція митрополита Володимира полягала в тому, що він завжди усвідомлював своє українство, але ніколи це усвідомлення не ставало на заваді компромісним стосункам з Московським патріархатом. Він свідомо жертвував частиною своїх проукраїнських переконань, щоб зберегти видимість підпорядкування, в першу чергу, курсу Російської православної церкви.

Він як і багато інших церковних ієрархів, його попередників, служіння яких так чи інакше було пов'язано з підпорядкуванням Москві, провадив стриману політику в плані автономізації церкви, і викликано це було, перш за все, глибоким розумінням специфіки історичних передумов існуючого становища української церкви.

І все ж Володимир не уникнув необ'єктивності. Оцінка постаті митрополита Володимира в кінці його діяльності була діаметрально протилежною судженням про нього на початку 90-х років ХХ ст., коли він очолив УПЦ МП. В устах широких кіл суспільства він із ставлення Кремля та агента КДБ, став патріотом і перетворився із борця з автокефалією на захисника незалежних прав УПЦ МП.

Особливої уваги заслуговують і різні кути зору на патріотизм митрополита Володимира, адже націоналістичні чесноти вважалися прерогативою виключно верхівки УПЦ КП. Наголошувати на українському патріотизмі Володимира, означало вносити недовіру до нього з боку Московського керівництва та, як не дивно, нівелювати переваги інших українських православних церков перед УПЦ МП. Знаковим було те, що сама церква хоч і є підрозділом РПЦ в Україні та все ж очолює її палкий український патріот. Особливо для УПЦ МП такий імідж предстоятеля став в нагоді після перемоги Євромайдану. Але всі ці штрихи до портрету, запропоновані громадськістю, так і лишилися лише припущеннями, бо митрополит Володимир був далекий від політичних крайнощів і необачних кроків.

Авторитет його особисто і УПЦ МП був досить високим. Навіть коли на території України розпочалася військова агресія з боку Російської Федерації, митрополиту Володимиру вдалося втримати УПЦ МП від ототожнення з політикою Росії та зберегти імідж церкви. Митрополита Володимира варто оцінювати як людину, яка зуміла в непростій ситуації боротьби конфесій в Україні, проводити виважену

і достойну політику церкви, дотримуючись законів України, конфесійних вимог, церковних статутів і положень.

Формально митрополит Володимир ніколи не заперечував зв'язку УПЦ МП з РПЦ. В одній з його доповідей він зазначав, що важливим пріоритетом церковного життя було збереження єдності з Російською православною церквою. Але разом з тим, митрополит Володимир не приховував, що будував де-факто автокефальну церкву і поступово привчав до адекватного розуміння віруючими та владною верхівкою самого поняття автокефалії. На переконання митрополита Володимира, сама по собі ідея автокефалії будь - якої помісної церкви не несе в собі нічого негативного чи навіть політичного. Автокефалія це всього лише спосіб організації церковного життя. Тому отримання автокефалії тією чи іншою помісною церквою є перш за все наслідком кількісного і якісного зростання цієї церкви, свідченням її можливості до самостійного буття, а не відображенням суверенізації держави. Надання автокефалії має бути обумовлене лише внутрішніми церковними чинниками. Кількісні та якісні характеристики УПЦ МП давали їй всі підстави претендувати навіть без приєднання 5000 парафій УПЦ КП і УАПЦ на отримання статусу автокефальної помісної церкви. 11 тисяч парафій УПЦ МП дозволили б їй стати найбільшою за чисельністю православною церквою в світі [1, с. 35].

Блаженніший ніколи не йшов на поступки, коли справа стосувалася особливих прав УПЦ на де- факто повну самостійність церкви. У 2011 році боротьба з проросійськими елементами в складі УПЦ МП навіть коштувала йому відсторонення від влади через недієздатність. Але опоненти Володимира не спромоглися зібрати більшість голосів для виборів нового предстоятеля, їм не вдалося скликати Собор з цього питання, і в квітні 2012 року Блаженніший безперешкодно повернувся до влади, що засвідчило, що з його авторитетом рахуються навіть найзапекліші вороги. Незважаючи на масу випробувань, Блаженніший вів УПЦ МП до повної самостійності. Це робить церкву ще сильнішою, і кількісно, і якісно.

Володимир завжди наголошував, що не так важливий автокефальний статус УПЦ, як її єдність. А статус помісної православної церкви має лише увінчати зусилля. Найголовніша мета це безперешкодне виконання православною церквою своєї місії та соціального служіння у вигляді освіти, місіонерства та проповіді. Автокефалію можна дати в будь-який час, найкраще в той момент, коли це викличе мінімум політичних наслідків. Принципово, щоб православні в Україні були єдині у Христі, незалежно від менталітету та національності. А також митрополит Володимир зазначав, що

сподівається стати свідком об'єднання православних церков в Україні [2, с. 8].

За весь час свого перебування на посаді, владика не прийняв жодного необдуманого рішення. Будучи на високій управлінській посаді, Володимир приймав принципові рішення лише тоді, коли не приймати їх було не можливо. Але це зовсім не означає, що більшість церковних справ не контролювалися і були пущені на самотік. Досягненням особливого управлінського таланту митрополита Володимира є та обставина, що Українська православна церква нині безболісно та органічно об'єднує відвертих москвофілів та українських патріотів.

Митрополит Володимир вмів попереджувати виникнення суперечностей між фанатичними адептами «русского мира», поміркованими автономістами і прихильниками українського православ'я. Митрополит Володимир ніколи не вдавався до ідеологічного диктату, в той час, коли предстоятель церкви підписував спільно з головами інших конфесій лист на підтримку асоціації з ЄС (Європейський Союз), деякі священники з УПЦ МП (митрополити Донецький і Маріупольський Іларіон (Шукало) і Одеський і Ізмаїльський Агафангел (Саввін) висловилися, що не бажають бачити прихильників євроінтеграції у своєму храмі. І можливо, в цій толерантній позиції і криється надзвичайна і незбагненна манера правління Володимира, сто двадцять першого митрополита Київського [3, с. 14].

Предстоятель УПЦ МП не просто майстер дипломатії та тонкий психолог, який враховував всі зміни суспільно-церковного клімату і вмів уникати повторення сценаріїв 1992 року, а людина з вражаючою духовною силою, яка, будучи немічною тілом, залишалася сильною духом. Масштаб його особистості нам ще належить оцінити, адже саме його зусиллями ми маємо нині українську православну церкву з такою широкою і виключною автономією. За правління Володимира було запроваджено такі традиції спілкування з московським центром, які унеможливають на сьогодні його пряме втручання і інтервенцію у церковну політику УПЦ МП. З формальної точки зору, УПЦ МП має дуже високий ступінь внутрішньої незалежності, навіть вищий, ніж в автономній церкві. Адже за статутним формулюванням, вона є незалежною в своєму управлінні. Це статус, якого не знала церковна історія.

Слід зазначити, що 22 роки очолення митрополитом Володимиром Української православної церкви для нього були не безхмарними, і тому зроблене ним для українського православ'я це величний подвиг християнського служіння, який Блаженніший здійснив не

дивлячись на погіршенням здоров'я, політичні катаклізми, пресинг внутрішньоцерковних кіл і партій, розкол у середовищі єпископату, постійний тиск з боку інших українських автокефальних православних юрисдикцій, перш за все Київського патріархату.

Митрополит завжди був одним з чільних ієрархів, хоча ніколи не прагнув відігравати головну роль, тому його формальним віддаленням від українських справ, користувалися представники УПЦ КП і УАПЦ, намагаючись посилити і закріпити свій вплив на православну громаду. Володимир ніколи не вдавався до відвертої боротьби за сфери впливу. Митрополит Володимир не був прихильником радикальних рішучих дій, його толерантна, врівноважена політика дозволила втримати стабільність у внутрішньо - та зовнішньому церковному середовищах, загалом, Володимир не наважувався виходити за рамки російської церковної традиції.

Особливо цікаво спостерігати як не змінювалася позиція митрополита Володимира у 2007-2008 роках, коли загальна політична кон'юнктура у той час максимально сприяла українофільським тенденціям, і мали місце безпосередні намагання Президента Ющенка схилити предстоятеля УПЦ МП до перегляду його політичних переконань.

Володимир поставив за мету зберегти статус-кво, і він досягнув цього. Він зберіг Церкву без розколів, і без суттєвих змін її ідеологічного обличчя. УПЦ МП у період правління митрополита Володимира була незалежною не лише від свого адміністративного центру, а і від політичних змін на території України, якщо не рахувати ситуативної співпраці з представниками української влади.

Свого часу митрополит Володимир мав великі шанси стати Московським патріархом. У 1990 році він був одним із трьох кандидатів на патріарший престол, другим за кількістю голосів після обраного Патріархом митрополита Ленінградського і Новгородського Алексія II. Очолюючи УПЦ МП та маючи неймовірно великий авторитет в церкві та державі, Володимир мав всі можливості підтримати автокефальні прагнення певної частини мирян і духовенства і стати незалежним предстоятелем принаймні значної частини православних в Україні. Але на такі кроки він не пішов, залишаючись до останньої миті свого життя вірним своїй життєвій філософії. Достойним епіграфом життєпису Блаженнішого Володимира можуть стати його ж власні слова, про те, що він хоче постати перед Богом сто двадцять першим митрополитом Київським, а не шістнадцятим патріархом Московським, котрі були сказані як заперечення на пропозицію очолити Московський патріархат.

Митрополита Володимира варто назвати однією з найвеличніших постатей своєї епохи, особистістю століття. В його людській натурі синтезувалися, під впливом православного виховання всі кращі риси людських характерів. Він поєднав у собі строгість, стійкість, рішучість керівника і терпіння, поблажливість, ласку і дбайливість люблячого батька і пастиря. Блаженніший владика був одним з найстаріших і найбільш шанованих ієрархів Російської православної церкви. Його Предстоятельство стало цілою епохою в житті Української православної церкви і, безсумнівно, вписало в її історію чимало прекрасних сторінок. Будучи обраний на Київську кафедру, в складний період для української церкви, коли її канонічну єдність було підвернено серйозним випробуванням, Блаженніший Володимир з перших же днів свого нового служіння твердою рукою направляв церковний корабель в рятівну гавань Христову.

Завдячуючи глибокій мудрості Блаженнішого митрополита, його пастирського досвіду, мужності і стійкості, ми зобов'язані тим, що єдність Російської православної церкви було збережено, а Українська православна церква досягла благоденства і процвітання. У роки перебування Його Блаженства на Київській кафедрі українська церква прикрасилась сотнями нових храмів і монастирів, примножилася її паства. Але найголовнішою заслугою Блаженнішого владика було вміння завжди і в будь-яких умовах, не погодившись з духом цього світу, пильнувати й творити повноту і цілісність церковного буття, об'єднуючи, згуртовуючи архіпастирів, пастирів і всіх вірних. Особистим благочестям, непохитною волею до правди і все покриваючою, невичерпною любов'ю до всіх, що до нього приходять, Блаженніший владика зміцнював своїх чад у вірі, вчив терпінню в скорботах, направляв всякого християнина до вищої надії нового життя у Христі.

В основі всього що робив митрополит Володимир була християнська любов до ближнього. Готовність Блаженнішого поступитися, промовчати, не переслідувати, закрити очі на численні помилки його підлеглих стала фактором, який багато років консолідував Українську православну церкву зсередини і робив її невразливою перед буремними суспільно - політичними подіями останніх років.

Неодноразові провокації на адресу владика та спроби його усунення не мали найменшого успіху. Володимир був значно вище критики на свою адресу і тих, хто її надсилав.

Митрополит Володимир ніяк не коментував спроби себе скомпрометувати та не відповідав тією ж монетою своїм ворогам. Блаженніший з багатьох приводів не висловлювався, або говорив

мало. Тому часто оцінку його діяльності давали інші, як із середовища УПЦ МП, так і з – УПЦ КП. Представники Київського патріархату навіть попри деякий антагонізм, підтримували публічний діалог з УПЦ МП, що стало можливим саме завдяки відстороненій терпимості Володимира до інших православних церков. Адже він вірив що їх чекає возз'єднання і між ними більше спільного ніж відмінного. Він майже ніколи не займав однієї сторони в багатьох конфліктах, як в середовищі церкви так і в країні. Тому позицію голови УПЦ МП найчастіше можна було читати по діям, наприклад, кого нагороджують церковними орденами, з якими прихожанами систематично з'являються спільні фотографії предстоятеля. Мовчання Володимира сприймалося як закритість і таємничість, тому можна лише робити припущення, чому він не відповідав часом на прями питання, які дуже цікавили суспільство.

Небагатослівність Володимира опальний патріарх Філарет (Денисенко) розцінював як слабкість останнього в адміністративних питаннях. Згадуючи радянське минуле, патріарх Філарет наголошував, що митрополит Володимир завжди був слабким і звик покладатися на державу в багатьох аспектах врегулювання церковного життя [1, с. 34]. Така думка, хоч і з певними уточненнями, але має право на життя, адже Володимир представляв інтереси Московського патріархату і навіть при великому бажанні не міг висловити бачення, яке йшло б в розріз з доктриною церкви, яка довірила йому своє представництво і наділила широкими повноваженнями.

Однак, найвірогідніше, митрополит Володимир був стриманий у висловлюваннях з інших причин, таких як небажання користуючись своїм високим духовним та суспільним авторитетом, нав'язувати свою думку багатомільйонній пастві УПЦ МП. Митрополит Володимир мовчав, бо дбав про церкву. УПЦ МП не є монолітною, як наприклад, РПЦ, УПЦ КП чи УГКЦ. Її прихожанами, священиками і навіть єпископами є люди, які мають різноманітні політичні та ідеологічні вподобання, а єднає їх усіх в церкві православ'я, а не ідеологія, особистість чи етнос. Митрополит Володимир був противником надмірної світськості і не допускав значного проникнення мирських традицій гласності в церковне середовище.

І завдяки його довгому предстоятельству цей принцип мимоволі увійшов у плоть і кров ієрархії УПЦ МП, незворотно вплинув навіть на свідомість тих, хто митрополита за його поступливість і непублічність навіть дещо осуджував. Позиція церковності, навіть на шкоду політичній доцільності з легкої руки Володимира (Сабодана) продовжує переважати. Безсумнівно, що митрополит Володимир був

заручником тієї системи в якій жив, і тому нерідко мусив грати по її правилам, у тому числі і в стосунках з державою та її правителями. І така обережність, і відмежування від політичної сфери була, перш за все, продиктована бажанням захистити містерію церковного виміру від мирської суєти.

В принципових питаннях, які стосувалися долі довіреної йому церкви владика Володимир вмів бути непохитним і часто опинявся на заваді. Навіть усунутий від влади інтригами свого оточення, слабкий, хворий, при смерті – він залишався непрохідною перешкодою для всіх, хто намагався через нього переступити. Будучи миротворцем, він, тим не менше, коли було необхідно, виявляв незламну принциповість, захищаючи те, що вважав важливим. Його головною втіхою було те, що люди духовно повертаються до Бога. Митрополит Володимир закликав робити добро всіх і кожного. «Поспішайте, люди добрі, робити добро. Є одна непорушна істина, яку потрібно зрозуміти. У церкві немає «своїх» і «чужих», «чорних» і «білих», а є Христос, і Він закликав і закликає всіх», – говорив митрополит Володимир в одному з інтерв'ю виданню «Православ'я в Україні» [4, с. 29].

Служіння митрополита Володимира як предстоятеля ознаменувалося не лише якісними змінами в Українській православній церкві, а й кількісним зростанням осередків православ'я всіх типів. Кількість парафій в УПЦ МП зростає з 5,5 до 11,5 тисяч. Ці громади очолюють близько 11 тисячі священнослужителів. Кількість монастирів за час діяльності Володимира збільшилася з 32 до 219. На час обрання митрополита Володимира, в УПЦ МП функціонували 4 духовні семінарії і академія, до середини 2014 р. кількість духовних закладів зростає до 19. Діє близько 4 тисяч недільних шкіл. Сьогодні українська церква має більше 100 періодичних видань, у багатьох єпархіях налагоджені відносини з регіональними теле- і радіоагентствами, що значно сприяє поширенню Слова Божого [1, с. 34]. За час предстоятельства Володимира було здійснено багато саме в адміністративному плані і в справі розбудови Української православної церкви. Ці беззаперечні факти доводять, що слова Філарета (Денисенка) голови УПЦ КП про слабкість Володимира як адміністратора є хибними.

Найважливішим завданням, яке постало перед Української православною церквою є збереження цілісності церкви і рух у напрямку об'єднання православних церков. Після того як суспільство сколихнуло події революції гідності, анексія Криму та військова агресія російських диверсантів у Донецькій та Луганській областях, відбулася певна переоцінка цінностей і тепер головний запит суспільства та православних віруючих дещо інший це проблема самоідентифікації і

українізації церкви не за формою, а за суттю. Суспільство очікує також більшого дистанціювання від московського центру та підтримки доцентрових рухів православ'я в Україні.

Нажаль епоха митрополита Володимира закінчилася і УПЦ МП чекають певні складнощі. Обнадійливою є та обставина, що більшість єпископів, вихованих Володимиром керують життям церкви за принципами соборності і це дає змогу прогнозувати, що об'єднання церков відбудеться. Подальша гармонізація міжправославної взаємодії на всіх рівнях є безперечно головним викликом, який доведеться прийняти новому главі УПЦ МП Онуфрію (Березовському). Якщо новий голова церкви проводитиме таку ж політику, як і Володимир (Сабодан), ми рухатимемося в сторону об'єднання. Головною рисою політики митрополита Володимира у вирішенні питання об'єднання була саме послідовність та методичність, спричинена розумінням, що об'єднання, на відміну від розколу, має відбутися еволюційно, а не революційно.

Таким чином, велич цієї людини можна буде цілком досягнути лише з плином часу. Не дивлячись на те, що невдовзі після посвячення в сан Володимир не зміг втримати українську православну церкву від розколу, йому вдалося блискуче звести до мінімуму його наслідки і сприяти консолідації православної спільноти. Патріарх Філарет створив ситуацію, яка унеможливила мирне співіснування двох течій православ'я, але варто пам'ятати, що розкол відбувся, в першу чергу, на рівні церковних ієрархів, тоді як українське православне суспільство стало його заручником. І Філарет, і Володимир намагалися побудувати національну церкву, лише Володимир, на відміну від Філарета, мав це робити під невсипущим московським контролем, і тиском канонічних обмежень, які на самопроголошеного патріарха вже не діяли. І тим не менше, УПЦ МП стала національним явищем.

Коли Блаженніший Володимир полишив цей світ, очолювана ним церква УПЦ МП стала найбільшою церквою в Україні, яка переважає в 21 області та в республіці Крим. За неофіційними даними недільні богослужіння відвідували до 1 млн. 200 тисяч осіб (проти 0,5 млн. в УПЦ КП).

Ми будемо пам'ятати митрополита Володимира як голову церкви і просто нашого співвітчизника, життя та діяльність якого є взірцем для кожного українця і християнина. Його аскетизм і подвижництво викликають безмежну повагу, а зроблене ним має значення не лише для нас, а і для наступних поколінь. Митрополит Володимир плекав Українську православну церкву та сповідував християнські цінності, котрими живе переважна більшість українців. Подібно до митрополи-

та Володимира зберігаючи і примножуючи православні скарби нашої української духовності, Україна буде розвиватися як європейська, цивілізована, культурна і духовна країна.

Література

1. Толстой А. Ліфострон Митрополита Володимира [Електронний ресурс] / А. Толстой // Православний оглядач. 2014. Режим доступу до ресурсу: http://pravoslavnews.com.ua/articles/andrij_tolstoj_kolnka/.
2. Филипович Л. Світла людина / Л. Филипович // День.Кіев.ua. 2014. №17. С. 13-14.
3. Колодний А. Церква перед вибором / А. Колодний // Українська правда. 2014. №32. С. 29-30.
4. Щеткина Е. Блаженнейший митрополит Владимир. История Любви / Е. Щеткина // Zn.ua. 2014. №20. С. 34-35.
5. Чорноморец Ю. Митрополит Владимир: святость терпения / Ю. Чорноморец // День.Кіев.ua. 2014. №15. С. 8-9.

Линник Ю. В.

ФИГУРА МИТРОПОЛИТА ВЛАДИМИРА В СТАНОВЛЕНИИ УКРАИНСКОЙ ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ МОСКОВСКОГО ПАТРИАРХАТА

Статья посвящена личности митрополита Владимира (Сабодана). Автор статьи анализирует его деятельность на посту предстоятеля УПЦ МП, отношения с другими православными церквями, властью и обществом. В статье исследуются личностные и управленческие качества Владимира. Оценивая эпоху митрополита Владимира и его вклад в развитие УПЦ МП, автор исследования пытается спрогнозировать ее будущее.

Ключевые слова: Украинская православная церковь, митрополит Владимир, автокефалия, миротворец, пастырь.

Linnik Yu. V.

A FIGURE OF METROPOLITAN VLADIMIR IS IN BECOMING TO UKRAINIAN ORTHODOXY CHURCH OF MOSCOW PATRIARCHY

The article is devoted leadership of Metropolitan Volodymyr (Sabodan) in the formation of the Ukrainian Orthodox Church of the Moscow Patriarchate. The events covered in the article there in the late 20th century - early 21th century. The importance and need for research on this subject is dictated by science and religious studies contemporary needs orthodoxy. The author tries to describe Metropolitan Volodymyr as Primate, as individuals, as Ukrainian. Article unique in that some of the events in his life, character traits Vladyka appears complete picture of Metropolitan personality from the big letter.

The researcher does not try to justify his actions in Vladimir and actions, instead by a task leaves of young scientists. He implies that the other choice was

not in the Vladyka. The most important idea that permeates all research - the nature and spirit of Vladimir. Step by step, thought by thought and by proving that Metropolitan - Ukrainian and patriot his homeland. In just 22 years, he built genuine Ukrainian church. Church with pro-Ukrainian and pro-Russian sentiments. He managed preserve the integrity of the church. Even during the celebration of the anniversary of the Baptism of Kievan Rus in Kyiv, he kissed with dissenter Filaret (Denisenko). This symbolic kiss could mean the union of Orthodox churches in the future and reconciliation between the UOC MP and UOC-KP. All the affairs Vladimir devoted to God and Ukrainian people.

The last years of his life he was very ill, infirm body was strong spirit. He dreams of a single autocephalous Orthodox Church and has everything in his power despite of policy of the Russian Orthodox Church.

Doubtless that during its chairmanship of the church is the heyday of the church. Opening religious schools, increase parishes and monasteries increase, of course, is to his credit. Apparently, in addition to its characteristic features, he had to implement everything on time. It should be mentioned that Vladyka supported along with other heads of churches, Ukraine's desire to be in the European Union by signing despite the Church - Mother of the UOC-MP did not support his step Vladimir.

We always envelops Unfortunately, when life get away from the people who made the world better, who just loved life, Motherland and Ukrainian people that their daily actions and deeds, showing an example to others.

The greatness of this man can fully comprehend only over time. Despite the fact that soon after ordained Vladimir could not keep the Ukrainian Orthodox Church of the split, he managed brilliantly to minimize its effects and contribute to the consolidation of the Orthodox community. Patriarch Filaret has created a situation that made it impossible for the peaceful coexistence of two streams of Orthodoxy, but it is worth remembering that the split took place primarily at the level of the Church hierarchy, while the Ukrainian Orthodox community was his hostage. And Filaret and Volodymyr tried to build a national church, only Vladimir, unlike Filaret had to do under the constant supervision of Moscow and pressure canonical restrictions, which are self-proclaimed patriarch has not acted. Nevertheless, the UOC-MP became a national phenomenon.

We will remember Metropolitan Vladimir as head of the church and just our compatriot, whose life and activity is a model for every Christian and Ukrainian. His asceticism and devotion causing immense respect and made it is important not only for us but also for future generations. Metropolitan Volodymyr Ukrainian Orthodox Church cherished and professed Christian values that the vast majority of Ukrainian lives. Like the Metropolitan Vladimir preserving and multiplying treasures of our Ukrainian Orthodox spirituality, Ukraine will develop a European, civilized, cultural and spiritual country.

Keywords: *Ukrainian orthodox church, metropolitan Vladimir, autocephaly, peacemaker, pastor.*

Надійшла до редакції 5.11.2014 р.